

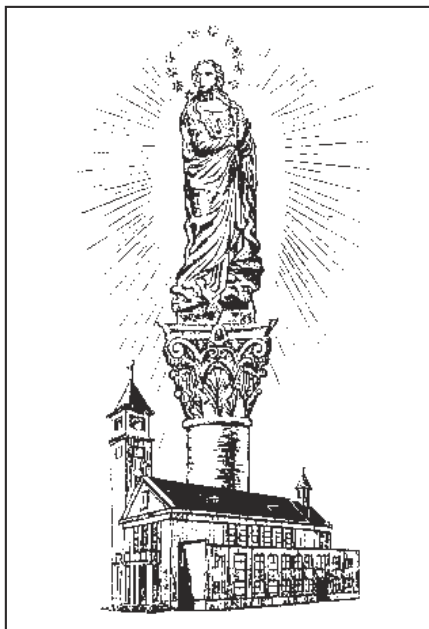
ČEKÁNÍ S PAPEŽEM BENEDIKTEM XVI.

Říká se, že čekání je známka života. Jdu-li spát, mám naději, že ráno vstanu. Ráno se dávám do práce, protože doufám, že večer si odpočinu. Kdo nemá, co nebo koho by čekal, už vlastně nežije. To se o nás, účastnících XX. světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem, rozhodně říci nedá! My jsme se museli čekáním přímo obrnit (čekání na odjezd autobusu, na ubytování, cestování přeplněnou dopravou, dlouhá fronta na WC, oběd zpožděný o tři hodiny). Jako by nás toto vše mělo připravit na dlouho očekávané setkání se Svatým otcem na Marienfeldu.

Očekávání je však různého druhu, a tím se hodnotí i úspěch v životě. Nejjednodušší je prosté očekávání zítřka, naděje, že život jde dál, že pro mě nekončí. Ale to samo je bez obsahu. Uvědomoval jsem si, že nechci v Kolíně jen něco hezkého zažít (zhlédnout připravený program v kostele sv. Anežky Římské, být na mši, projít se po městě, s někým se jen tak zastavit a popovídat si, mačkat se při vítání papeže). Přijde mi, že jsou to jen naděje částečné. Když se nevyplní, působí smutek, a když se vyplní, vzbudí pocit, že už setkání, na které jsem přijel, skončilo, že už od něho nemohu nic očekávat.

Zpětně vidím, že život je tak velký, jak velké jsou jeho naděje. Na setkání mladých z celého světa jsem jel s očekáváním vzájemného sdílení daru víry. Před očima mám

(pokračování na str. 2)

VĚSTNÍK

4/2005

společenství křesťanů
v Praze 4 - Lhotce

POJĎTE I VY NA MOU VINICI

Toto Pánovo pozvání k nám znívá v evangelijním úryvku, který se předčítá v neděli 18. září o 25. neděli v mezidobí.

Polovina září je dobou, kdy se zase zcela zaplňují od června prořídlé lavice našeho kostela. Je to doba, kdy se mnozí z vás po dovolených, prázdninách a víkendech na chalupách vracejí zase zpátky. Je to také čas, kdy v naší farnosti po letní přestávce opět začínají různé přednášky, setkávání a pastorační aktivity. A do tohoto začátku nám znívá Ježíšovo pozvání: „Pojďte i vy na mou vinici!“

Zve nás nejen obrazně, ale do opravdového společenství s ním a mezi námi navzájem. Všechny nás zve k opravdovějšímu a hlubšímu prožívání svého křesťanství.

Papež Benedikt XVI. před odletem do Kolína nad Rýnem v rozhovoru pro německou sekci Vatikánského rozhlasu řekl: „Chci těm mladým – ale i všem ostatním – ukázat, že je krásné být křesťanem. Existuje totiž rozšířená představa, že

křesťanství je množstvím příkazů a zákazů, které jeden musí dodržovat, a podobné věci. Tedy něco namáhavého a obtížného, takže člověk je svobodnější, když toto břímě nemá. Já bych naproti tomu rád zdůraznil, že v křesťanství je člověk takřka nesen velkou láskou a poznáním, že to není zátěž, nýbrž že jsou to křídla, a že **je krásné být křesťanem** s touto zkušeností, že nám jsou dány dálky, že existuje velké společenství, že my křesťané nejsme nikdy sami – v tom smyslu, že je Bůh vždycky s námi –, ale také že vždycky společně patříme k velkému společenství, putujícímu společenství.“

Všechny nás Pán zve k hlubšímu, opravdovějšímu a důslednějšímu prožívání křesťanství. Zve nás ke krásné a zároveň zodpovědné práci v tom putujícím společenství. Máme dát své nadání, zdraví, radost, ale i opuštěnost či bolest v nemoci **do společného**. Všichni můžeme v rámci svých možností farní vinici zvelebovat.

P. Bedřich VYMĚTALÍK

ČEŠI ZDRAVÍ PAPEŽE NA SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Ve středu 10. srpna jsme z Čech odjeli na předprogram Světového dne mládeže, který pro nás byl připraven v bavorském Erlangenu. Bylo nás šest, tři kluci a tři holky. Cesta vlakem nám trvala asi pět hodin.

V Erlangenu jsme byli ubytováni v rodinách. Organizátoři pro nás připravili velice pestrý program. Jeden den jsme také byli v Bambergu, kde jsme se setkali s chlapci a děvčaty i z jiných zemí.

Do Kolína nad Rýnem, dějiště Světového dne mládeže, jsme jeli autobusem společně s mladými Rusy. V Kolíně jsme také bydleli v rodinách, ale někteří jiní Češi, jak jsme se od nich dověděli, takové štěstí neměli; prespávali ve školách,

na zimním stadionu, ba i na střeše obchodního domu Ikea.

České centrum Světového dne mládeže bylo v kostele sv. Anežky. Tam se také konaly české mše, různé modlitby a programy.

Po městě jsme cestovali dost obtížně. Raději jsme chodili pěšky, protože vlaky, tramvaje i metro byly přeplněné mládeží z celého světa. Jednou jsme dokonce museli oželet i účast na festivalu, který se konal na stadionu. Pro tolik lidí, co tam bylo, jsme se totiž nemohli dostat ven z tramvaje. Ale jinak atmosféra v Kolíně byla velice pěkná; každý se bavil s každým bez ohledu na to,

(pokračování na str. 7)

KNĚŽÍ V NAŠÍ FARNOSTI

P. Mgr. KAMIL VRZAL

Náš nový farní vikář, jak se nyní oficiálně označuje funkce kaplana, se narodil 17. června 1974 v Benešově. Jeho otec je truhlář, maminka pracovala na potě. Oba rodiče jsou věřící lidé. K. Vrzal vyrůstal v Bystřici u Benešova, nyní jeho rodiče žijí v blízkých Olbramovicích. V Bystřici také vychodil Základní školu. Pak se vyučil truhlářem. Po roce práce v bystřickém Interiéru vystudoval Střední uměleckoprůmyslovou školu v Praze na Žižkově se zaměřením na výrobu a konstrukci nábytku. Místo vojny absolvoval civilní službu v královéhradeckém Diecézním centru života mládeže Vesmír v Deštné v Orlických horách. Potom se na nějaký čas vrátil do Interiéru. V roce 1998 odešel do Teologického konviktu v Litoměřicích. Loni ukončil studium Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze a 11. září 2004 byl vysvěcen na jáhna. Pak působil v Kolíně nad Labem. Kněžské svěcení přijal 25. června 2005. P. Kamil Vrzal má o půldruhého roku starší sestru, která je maminkou tří dětí ve věku od devíti do čtyř let.

Co vás přivedlo k truhlářině?

Rodinná tradice. Truhláři jsou nebo byli i tatínek a dědeček. Dědeček měl původně dokonce truhlářskou živnost. O tu však po únoru 1948 přišel. Dědeček z mamčininy strany byl mlynář. V padesátých letech musel vstoupit do Jednotného zemědělského družstva a jeho rodina žila velice chudě.

Na truhlářinu se mi původně vlastně ani tak moc nechťelo, ale za měsíc nebo dva mě učení „chytlo“. Začal jsem se zajímat o obor, ledacos jsme dělali s kluky společně, a velkou výhodou jsem měl v tom, že jsme doma měli dílnu.

Truhlářině jsem se vyučil pro podnik Interiér Bystřice. Měl jsem štěstí na mistry odborného výcviku, zkušené truhláře, kteří nám dokázali předat nejen své odborné znalosti, ale i lásku k řemeslu. Dobré učitele jsem měl později rovněž i na průmyslové škole v Praze na Žižkově.

Zajímavé místo pro mě po návratu z civilní služby připravil Interiér, když ve změněných podmínkách znovu zaváděl individuální zakázkovou výrobu. Měl jsem na starosti pět šest lidí, a i to byla pro mne jako mladého kluka velká škola.

Díky rodině své sestry jste trojnásobný strýček. Jak se jako strejda cítíte?

Je to prima. Rád děti navštěvuji. Máme mezi sebou hezké vztahy.

Když se v Olbramovicích uvolnil domek, který po únoru 1948 prozíravě postavil dědeček, místo aby se snažil ještě rozšířit svou truhlářskou dílnu, rodiče se tam přestěhovali a já, když jsem se vrátil z civilní služby, bydlel jsem nějaký čas v Bystřici se sestrou. Společně jsme dozrávali ve víře, jezdili do společenství nebo na výlety, večery jsme trávili povětšinou společně. Kdyby nebylo tohoto půldruhého roku, vlastně bych svou sestru tak dobře nepoznal.

Za bolševika byly s vyučováním náboženství problémy. Kdo učil náboženství vás a vaši sestru?

Hlavně maminka – pod vedením pana faráře. Četla nám z Písma a při našem rodinném náboženství využívala i svých vynikajících vypravěčských schopností. Občas jsme chodili na faru, kde nás pan farář „vyzkoušel“. Už jako děti jsme věděli, že o tom nemáme mluvit, takže to mělo pro nás i jakýsi nádech dobrodružství.

Co vás přivedlo ke studiu teologie?

Život ve společenství. V Bystřici jsem ministroval a pomáhal na faře. V neděli jsem s knězem objížděl „jeho“ kostely: Bystřici, Ouběnice, Tožice.

V našem kostele jsem však neměl vrstevníky. Toužil jsem po společenství lidí blízkých mému věku a modlil se za to. A skutečně má modlitba se naplnila a já jsem byl knězem z nedalekých Votic pozván, abych v pátek večer přišel mezi ně.

Později, to jsem byl na střední škole, jsme se začali scházet společně s mladými z okolních farností. Sjížděli jsme se do nedalekých Štětkovic u Sedčan,

ČEKÁNÍ S PAPEŽEM BENEDIKTEM XVI.

(pokračování ze str. 1)

Svatého otce Benedikta XVI., jak o sobotní vigílii, z vyvýšeného místa, žehná nám mladým lidem, shromážděným ze 197 zemí, abychom se nebáli prožívat naději víry.

Chci se nebát čekat. Vždyť při společném čekání se dá přece mnoho sdělit.

P. Kamil VRZAL

V Praze den po příjezdu

ne už na faru, ale k jedné kamarádce domů, a od pátku večera do soboty jsme okupovali celý jejich domek. Program jsme si vytvářeli sami.

Zkušenost života ve společenství jsem pak mohl velmi dobře využít při civilní službě, kterou jsem konal v DCŽM Vesmír.

Mimochodem právě z Vesmíru se znám s rodinou Burianových ze zdejší farnosti.

Bylo to náročné žít v týmu lidí?

Ano, ale pro nás všechny, kdo jsme tam byli, to bylo užitečné. Během doby jsem si začal klást otázky, co Pán pro mne připravil. Uvědomil jsem si, že jestliže dokáži „zapadnout“ do nového prostředí, kde nikoho neznám, kde jsem nevyrůstal, nechodil do školy, nechodil do kostela, jestli dokáži přicházet do nových a nových prostředí, s lidmi se spřátelit a něco užitečného s nimi vytvářet, bude to signál, že mě Pán Bůh volá ke kněžství. Život ve společenství byl pro mne, pokud šlo o mé povolání ke kněžství, opravdu důležitý.

Jako jáhen jste působil v Kolíně...

Ano. A kromě jiného jsem tam učil náboženství. Novou a velmi zajímavou zkušeností bylo pro mě učit na střední dívčí katolické škole a připravovat katecheze pro děti z katolické mateřské školy. Spolupráce učitelů, vesměs lidí velice pohodových, byla pro mě oslovující a inspirující.

Na fakultě jste obhájil diplomovou práci o pronásledování církve v 50. letech. Co vás jako mladého člověka, kterému v době tzv. sametové revoluce bylo teprve 15 let, přivedlo k této problematice?

Když jsem uvažoval o námětu své závěrečné práce, narazil jsem i na několik diplomek o padesátých letech minulého století. Protože nejsem žádný zvláštní teolog a už od dětských let mě bavil dějepis, začal jsem uvažovat o této tematice. Od dospívání jsem se pohyboval v prostředí církve, z vyprávění jsem znal příběhy perzekuovaných kněží, a s některými jsem se setkal i osobně.

Příprava diplomky, to byla pro mne velice objevná cesta, na níž jsem se často sám sebe ptal, jak bych v takové situaci obstál já.

(sů)

ROZLOUČENÍ S Mgr. Z. PEJČOCHEM

V závěru dovolené v Řecku v penzionu Orfeus, v oblasti pohoří Olymp, dne 19. července neočekávaně zemřel člen naší farní rady, zakladatel Věstníku Mgr. Zdeněk Pejčoch – obětavý manžel, otec a dědeček, pohodový a úsměvný člověk.

Z. Pejčoch byl s manželkou na večírku na rozloučenou. Chtěl si s ní zatancovat ještě poslední valčík, ale ona už se cítila unavená, a tak ho vyzvala, aby šel tancovat s účastnicí zájezdu, která s nimi seděla u stolu. Když se vrátili z tanečního parketu, Zdeňkovi Pejčochovi poklesla hlava na rameno tanečnice. Jeho manželka myslela, že žertuje, ale v té chvíli už od ní, poslušen volání Všemohoucího, odešel.

Mgr. Z. Pejčoch se narodil 29. srpna 1936 v Jemnici na moravskorakouském pomezí. Vystudoval Vyšší hospodářskou školu v Táboře a Novinářskou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. V Českém Těšíně byl šéfredaktorem česko-polských okresních novin Nová vesnice – Nowa wieś, v Ostravě nejprve redaktorem severomoravského vydání Mladé fronty a pak krajského deníku Nová svoboda. Pro televizi psal scénáře tehdejší Rodinné pošty, spolupracoval s rozhlasem a s časopisy Reportér a Svět v obrazech. Byl spoluautorem jednoho z posledních, ne-li vůbec posledního rozhovoru, který tisku poskytl kandidát na prezidenta USA Robert Kennedy, bratr zavražděného prezidenta J. F. Kennedyho, než byl rovněž zavraž-

den. Pro svou novinářskou angažovanost v období tzv. pražského jara a hlavně jako spoluautor článku Zapomenutá sovětská posádka, který odhalil oficiální lež ministra obrany Džúra, že naši republiku opustili všichni sovětské vojáci, musel z redakce odejít, ale uchytil se v propagaci Severomoravských mlékáren. V Praze pak pracoval, rovněž v propagaci, na generálním ředitelství Mlékárenského průmyslu. Jako důchodce se stal tiskovým mluvčím Sdružení zdravotně postižených v České republice. Po jeho zániku působil v občanském sdružení Orfeus. Deset let redigoval náš farní Věstník, jehož byl zakladatelem.

Když před dvěma lety ve Věstníku v interview pro cyklus Představujeme členy farní rady odpovídal na otázku „Co děláte nyní jako důchodce v občanském sdružení Orfeus?“, m. j. řekl: „Po odchodu do

důchodu jsem prosil Boha o příležitost, abych byl na sklonku života užitečnější než předtím v propagaci. Někdy mám dojem, že jsem se ke své současné službě farnosti redigováním Věstníku – podobně jako na službu tělesně postiženým lidem – vlastně dlouho připravoval, když jsem v redakcích, kde jsem pracoval, nejen psal, ale dělal i nezbytnou technickou práci...“

HOMILIE

P. BEDŘICHA VYMĚTALÍKA

S Mgr. Zdeňkem Pejčochem jsme se 28. července rozloučili při rekviem v našem farním kostele. Pan vikář Bedřich Vymětalík v pohřební homilii uvedl:

„Obrazy známého holandského malíře Rembrandta zachycují svět s velice ostře kontrastujícími světly a stíny. Některé postavy jsou ve světle, jiné ve stínu. A náš život se těmito obrazům hodně podobá. Jsou chvíle, kdy slunce svítí, kdy je kolem nás hodně jasu a radosti. A jsou chvíle, kdy nás obklopuje temnota, úzkost, bolest. Zvláště temná a bolestná chvíle je teď pro vás, kteří se musíte rozloučit s vaším nejdražším. Ten, kterého jste měli tolik rádi a který vás tolik miloval, už svou pozemskou pouť nenávratně skončil.

Ten smutek a ta bolest, které přicházejí s nečekaným odchodem vašeho manžela, tatínka, dědečka, našeho věrného farníka, potrvají ještě dlouhé týdny a měsíce. Mnohé věci a události vám i nám ho budou stále připomínat. Stopy jeho pozemských dnů se tak lehce nevytratí.

Jak se ale bránit té bolesti? Jak se bránit tomu, že jsme pořád někým opuštěni? My věříme, jako tomu věřil i náš Zdeněk, že život zde na zemi je přípravou na život jiný, předmluvou a začátkem čehosi budoucího, věříme, že naši zemřelí žijí dál, že jsou nám blízko, že jsou v neviditelném světě, který nás obklopuje, a jednou se s nimi budeme moci setkat... A to je světlo, které se rozsvěcuje uprostřed té temnoty, kterou prožíváme při smrti někoho drahého. ‚Vaše srdce ať se nechvěje!‘ Tak jsme to četli před chvílí v evangeliu. Pozvedněte hlavy nahoru.

Loučím se s vámi, Zdeňku. Děkuji vám za vše, co dobrého jste vykonal pro své nejbližší, pro naši

Snímek Eva Kocmanová

farnost, pro náš svět. Děkuji vám za vaši lásku a optimismus, které jste rozdával. Děkuji vám jménem vašich nejbližších i našich farníků za chvíle radosti a útěchy, za všechno, čím jste nám pomáhal nést úděl denního života, života s jeho světly a stíny, s jeho radostmi i bolestmi, s nadějí, že Slunce Boží lásky dokáže nakonec rozptýlit i nejtemnější mraky smutku a bolesti.

Stopy jeho pozemských dnů se tak lehce nevytratí."

PŘÍKLAD, JAK MÁ ČLOVĚK JEDNAT

Po skončení rekviem se se Z. Pejčochem rozloučil předseda o. s. Orfeus Dr. Josef Vanický. Jeho smuteční projev dokreslil tu část Pejčochovy činnosti, která v naší farnosti nebyla tolik známá:

„Říká se, že každý je nahraditelný. Tohle – ostatně jako každé zjednodušující úsloví – však neplatí bezvýhradně. Ti, kdo tvoří, radí, vedou a pomáhají ostatním, nahraditelní nejsou, a my to poznáme, až když se běh jejich pouti naplní, a my se s nimi musíme proti své vůli rozloučit. Takovým člověkem byl náš kolega v práci a přítel, kamarád pan Zdeněk Pejčoch.

Zdeněk zcela ignoroval duchovný věk a aktivně se zapojil do práce v neziskové organizaci s cílem pomáhat a být užitečný. Tím nám všem dal názorný příklad, jak má jednat člověk – nemyslet jen na sebe.

Zdeněk byl vysoce koncepčně myslící osobnost řídicí se rozumem, ale současně měl i srdce a cit. Byla s ním proto radost spolupracovat.

Svémi bohatými novinářskými zkušenostmi se v poslední době podílel na vydávání časopisů Elán a Poutník Orfeus. Jeho zkušenosti byly plně využívány i při organizování řady akcí výstavního charakteru. Měl i řadu plánů pro rozvoj spolupráce se spřátelenými zahraničními organizacemi. Že byl i jejich přítel, dotvrzuje smuteční kytice od členů organizace Udruga invalida rada z chorvatského Záhřebu, kteří se s ním také tímto způsobem loučí.

Řekl jsem o tobě, Zdeňku, pramálo. Za všechny kolegyně a kolegy z občanského sdružení Orfeus a bývalého Sdružení zdravotně postižených v České republice ti vzkazují: Při naší každodenní práci nám budeš moc chybět.“

(red)

VZÁJEMNĚ SE POTŘEBUJEME

K životu farnosti již tradičně patří zahradní slavnost, akce pořádaná stejně jako loni ve spolupráci s Církevní mateřskou školou Studánka. Letos se konala 12. června. V příjemně prosluněném nedělním odpoledni se zahrada Studánky brzy zaplnila dětmi, rodiči i jednotlivci z farnosti i okolního sídliště. Na úvod krátce vystoupil otec Bedřich se svým duchovním příspěvkem. Použil v něm řecké báje o obrech Gigantech, kteří se vzbouřili proti nejvyššímu bohu Diovi, a ten je za to potrestal rozsekáním na půlky. Od té doby, jak praví mýtus, jedna polovina hledá druhou. Poučení z toho je, že sami si nevystačíme. Potřebujeme druhé, aby nás doplnili.

To jsme pociťovali i my, organizátoři zahradní slavnosti, a to jak při její přípravě, tak i v průběhu celého odpoledne. Všem, kteří nám pomohli, tedy patří náš velký dík. A kdo to byl konkrétně? Moderování se ujal za farnost Petr Křížek, za školku Lenka Kapsová. Nutno říct, že se svých rolí oba zhostili opravdu výtečně. Za ozvučení akce vděčíme Janu Jakoušovi. Přítomnost mikrofonu potěšila obzvláště školkové děti. Při svém pásmu písniček z celého světa se rozdováděly tak, že paní učitelky měly dost co dělat, aby ty černé, žluté a bílé děti v převlecích představujících národy celého světa vůbec zkáznyly. O další příspěvek do programu se postarala herečka, paní Gabriela Filippi, maminka jednoho studánkovského dí-

těte. Spolu se svými malými hereckými kolegy bravurně zahrála příběh Macha a Sebestové V zajetí pirátů. Jak vtáhla do děje i naše děti, můžete vidět z doprovodného snímku. Za to, že si děti mohly zaskákat na nafukovacím hradu, vděčíme panu Stanislavovi, který jeho zapůjčení zcela nezištně zasponoroval. (Není totiž ani z farnosti, ani nemá přímý vztah ke školce. I takoví se najdou a právě pro ně platí, že mají odměnu v nebi.) Kromě toho naše ratolesti celé odpoledne soutěžily. Soutěžní disciplíny pro ně připravili a na místě obsluhovali starší kamarádi z farnosti.

My dospělí jsme si zatím mohli nerušeně povídat a krmít se dobrůtkami, které napekly maminky i babičky a o jejichž distribuci se starala Maruška Šárková.

Potěšilo mě, že se na zahradní slavnost dostavili i někteří dříve narození farníci, i když v poměrně malém počtu. Jak již bylo řečeno v kostele, nejedná se o akci výhradně pro rodiny. Naopak, jde o akci, jejímž posláním je stmelit farnost, poznat se i v jiném prostředí, při jiné příležitosti, než je mše svatá. A skutečnost, že se navzájem potřebujeme, platí i napříč generacemi. Pokud se zdráháte a říkáte si „Co bych já dělal(a) na půdě školky, už nejsem k ničemu a žádná legrace se mnou není,“ věřte, že tomu tak není a přijďte alespoň příště. Potřebujeme vás. Jak, to se dozvíte až na místě.

(jijoba)

FARNÍ AKADEMIE

UK – ŠEST A PŮL STOLETÍ STÝKÁNÍ A POTÝKÁNÍ IDEJÍ

Posledním předprázdninovým hostem Farní akademie byl Doc. Petr Svobodný z Ústavu dějin Univerzity Karlovy a Archivu Univerzity Karlovy. Velmi rozsáhlé téma – Univerzita Karlova, šest a půl století stýkání a potýkání idejí – se již upoutávkou vymezovalo na období konfliktů a ovlivňování zneprátených stran na univerzitní půdě.

Dnešní Karlova univerzita je nejstarší univerzitou ve střední Evropě. Od starších univerzit (ve Francii, Anglii, Itálii) se odlišuje tím, že nevznikla samovolně činností pedagogů. Byla přímo založena Karlem IV. – třemi listinami v letech 1347 až 1349. Nebyla však vysokou školou v dnešním pojetí; šlo spíše o jakési společenství učitelů a žáků. Toto společenství mělo velká privilegia – bylo totiž vyňato ze středověkého práva.

Na počátku měla škola čtyři fakulty – artistickou (filozofickou), lékařskou, právnickou a teologickou. I slovo „kolej“ mělo jiný nebo širší význam než dnes – šlo o základní hospodářskou a administrativní jednotku. Koleje vznikly až později. Nejstarší byla kolej Karlova (Karolinum), která sídlila poblíž Staroměstského náměstí. Na dnešní místo bylo Karolinum přemístěno v roce 1383. Na univerzitě měly ve 14. a 15. století místo čtyři „národy“ – český, polský, saský a bavorský.

Studenti tehdejších evropských univerzit hojně cestovali, a tak získá-

vali zkušenosti i na jiných vysokých školách. Touto cestou se dostaly do Prahy i myšlenky Jana Viklefa. Husitské hnutí však mělo pro univerzitu spíše neblahé důsledky; nechybělo mnoho, aby došlo k jejímu zániku – přežívala jen nejjednodušší artistická fakulta. Jedním z důvodů tohoto procesu bylo to, že České království se dostalo díky husitským a křižáckým válkám a díky náboženské odlišnosti prakticky do izolace. Dalším důvodem po vyhlášení Dekretu kutnohorského byl odchod německy hovořících (= římskokatolických) studentů a profesorů na nově založenou univerzitu v Lipsku.

Ferdinand I. roku 1555 pozval do Čech jezuitský řád. Jezuité zakládali střední školy a založili i druhou pražskou univerzitu (Katolickou jezuitskou akademii) s artistickou a teologickou fakultou; první jejich kolejí bylo Klementinum. Obě vysoké školy i přes různá vyznání dokázaly spolupracovat – byly možné přestupy studentů i při zachování víry.

Dynamický vývoj nastal po Bílé Hoře. Obě univerzity byly sloučeny a přešly pod jezuity. Následně však byly opět rozděleny, tentokrát na Karolinum, Klementinum a Teologické učiliště pražského arcibiskupa. Od roku 1654 bylo sloučení definitivní. Univerzita na velmi dlouhou dobu nesla jméno Karlo-Ferdinandova.

Dalším mezníkem byla 70. léta 18. století pod vlivem reformy za vlády Marie Terezie. Po zrušení jezuitského řádu se univerzita definitivně stala státní institucí nebo alespoň institucí se státním dohledem. Jednotným vyučovacím jazykem byla němčina.

Důsledkem demokratizace v roce 1848 se stalo to, že se na vysokou školu dostaly i další sociální skupiny, které hovořily česky. Bylo povoleno v češtině přednášet a počet přednášejících v druhé polovině 19. století narůstal. To mělo v roce 1882 za důsledek rozdělení univerzity na dvě – českou a německou, což přetrvalo i přes první republiku. Komunikace mezi oběma univerzitami byla však spíše výjimečná.

Na podzim roku 1939 byla německá univerzita podřízena berlínskému ministerstvu školství a česká v listopadu 1939 Němci uzavřena. Výjimkou se staly kliniky lékařské fakulty, kde se sice nesmělo vyučovat, ale v průběhu let 1940–1943 byla na nich povolena vědecká činnost.

Po druhé světové válce byla naopak prezidentským dekretem zrušena univerzita německá.

Následovala léta komunismu, rok 1968, zápalná oběť studentů Palacha a Zajíce, normalizační léta, 17. listopad 1989, život univerzity v novém období...

Evžen ŠÁRKA

Lze zažít s Farní akademií dobrodružství?

Tento článek jsem původně adresoval Z. Pejčochovi. Společně jsme sedávali ve farní radě. Považoval jsem tedy za vhodné zakončit své více než tříleté působení při organizování Farní akademie i z té humorné stránky. Zdeněk odešel a bude i nadále tēm, s kterými se setkával, vzorem srdečnosti, radostnosti a oduševnělé zdvořilosti. Tak snad i v čísle Věstníku, kde na něho vzpomínáme, má tento článek své místo.

Celé období organizace přednášek Farní akademie jsem prožíval jako permanentní dobrodružství. Hlídat termíny, sehnat řečníky, zajistit propagaci, „schrastit“ techniku.

Vy jako posluchači jste nejspíš žádné dobrodružství v krásném nedělním odpoledni neočekávali. Lze usnout na jakékoli přednášce, tak proč ne po dobrém obědě konců na té farní?

Témata přednášek se dala rozdělit na populární a nepopulární. Mezi populární patřila ta, která na nás ve svém důsledku nekladla žádné nároky, nebo se týkala vzdálených zemí, sem patřily např. přednášky o egyptských vykopávkách. Na populární přednášku přišla hojnost posluchačů. Naopak prázdný kostel býval tehdy, když byla řeč o charitě či násilí ve škole. Kolik lidí přijde – to bylo pro organizátora (někdy i pro řečníka) velké dobro-

družství. Někdy zde fungovala také bigotní šeptanda: „Na toho nepůjdem – to je neznaboh.“

Do zvláštní skupiny zážitků (rovněž zvláště pro organizátory a přednášející) patří problémy s technikou. Organizátor s láskou vstoupil do kostela, s radostí zjistil, že řečník dorazil a rovněž posluchači se již scházejí. Šel tedy do čela připravit mikrofony a zjistil, že – jeden nefunguje. Aparát nevydal ani hlásku. Organizátor běhal po kostele, zkoušel zapojení kabelů, všechny možné vypínače a prepínače. Teprve když skončila přednáška, uvědomil si, že je ještě takový malý kolébkový vypínač přímo na mikrofonu.

Rovněž dobře funguje rozsypat

promítané diapozitivy. Seřadit je v těch pár minutách je pro přednášejícího problém stěží řešitelný.

Zdokonalenou vizuální technikou je počítačová power-pointová prezentace. Výborné je do ní vkládat obrázky, které zaberou co největší množství paměti na disku. Výsledkem bylo tak pomalé promítání, že by jak přednášející, tak promítající nejradyji „vyletěli z kůže“.

Dalším dobrým „vtipem“ je neodzkoušet kombinaci počítač-projektor. Povedlo se, že fotografie z Afriky byly při promítání tak tmavé, že černoši vypadali jako stíny a slon se nedal odlišit od řeky.

Mezi techniku lze zařadit i dopravní prostředky, neboť lektory lze rozdělit na ty, kteří se dopravují sami, a na ty, kteří potřebují s přepravou pomoci. Tak při dopravě Prof. Tomáše Halíka na přednášku jsem poprvé v životě (a snad i naposledy) zneužil takovou tu kartičku s invalidním vozíkem, co se dává za sklo, jinak bych formana poblíž kostela sv. Salvatora nezaparkoval.

Jinou příhodou byl odvoz Prof. Radovana Lukavského domů, kdy nás u michelské plynárny v zatáčce předjelo silnější osobní auto. Poté dostalo smyk a narazilo do auta v protisměru. Představte si pomýšlení, že by se to stalo nám, že bychom národ připravili o jeho předního umělce!

Přednášející a organizátor se odlišují od ostatních přítomných tím, že jen tak nesedí. Většinou se i trochu pohybují a občas něco prozradí. Přednášející bývají sami zajímavým živlem. To je dáno tím, že leckdy jsou nebo alespoň se tváří jako osobnosti. Mimo jiné se dokáží usmát, a to i na podiu. Téměř vždy je však třeba počítat s tím, že hovoří o něčem jiném, než je název přednášky, nebo na co je upoutávka. Většina z nás jsme na taková dobrodružství ostatně zvyklí. Nakonec ani výrobek, který si koupíte na základě televizní reklamy, vlastně nemívá očekávané vlastnosti a na konec jej použijete na něco jiného.

Zvláštní skupinu přednášejících tvoří politici. Některá témata se přenesou do politických řešení, takže i ve Farní akademii tito řečníci jistě mají důležité místo. Lze mezi nimi nalézt jak nadšené řečníky, tak nositele naivních názorů. Často se politik na naší přednášce i přiučil, protože zjistil, že vlastně schvalované zákony ani nezná.

U lidí, kteří se přednáškami „živí“ např. na vysoké škole, byste očekávali, že dodrží časový rámec a ponechají trochu času pro diskuze. Opak byl pravdou. Často se snažili sdělit co nejvíce vědomostí – možná i s praktickým vědomím, že snadnější je pronést připravený text, než odpovídat nepřipraveně.

Tím jsme se dostali od přednášky k dialogu. Tam nastává totiž to pravé dobrodružství. U přednášky se předpokládá jistá struktura. Naproti tomu diskuze bývá zcela živelná. Posluchači se ptají na věci, které se ani nikdy nestaly a kterým leckdy ani trochu nerozuměli. Možná v mylném domnění, že po přednášce budou mít jasno.

Vzpomínám na jeden případ, kdy byla ve vzduchu jedna nepříjemná otázka, kterou naštěstí nikdo nevyložil, takže jsem si již oddychl. Čas se nachýlil i chtěl jsem již diskuzi ukončit, takže jsem řekl: „Poslední otázka?“ Neočekával jsem, že po nepohodlném dotazu lektor vyskočí, jako když do něj píchne a začne bouchat pěstí do stolku. Možná měl svůj špatný den. Takže i když se organizátor snaží i v takové situaci najít východisko, v jeho silách nebývá vždy „konec dobrý – všechno dobré“.

Děkovným gestem přednášejícímu za vynaložený čas a úsilí bývá potlesk. Tleskat naši farnici dobře uměli. Pouze v jednom případě, myslím, že se přednášelo o hudbě, přišel jeden člověk odměnit lektora v průběhu přednášky – políbením ruky. Ale ten člověk do kostela moc nechodí, řekl bych, že tam spíš jen zabloudil.

Evžen ŠÁRKA

KAPLIČKY PRO OTCE ČÍŽKOVSKÉHO

Již druhý rok jsme mohli našim moravsko-slezským bratřím a sestrám jen závidět, neboť pouze na tuto oblast se až doposud vztahovala báječná soutěžní akce Kapličky pro otce Čížkovského. Od srpna tohoto roku je však již situace jiná, neboť v rámci naší lhotecké farnosti vznikla česká větve tohoto hnutí, které má na Moravě a ve Slezsku nejen velký všeobecný ohlas, ale také podporu Moravsko-slezské Křesťanské akademie a center laických aktivit. Obdobná podpora od českých útvarů těchto organizací je v současnosti v nadějném jednání.

Start české větve akce Kapličky si pohotově všiml a již glosoval Katolický týdeník, zájem projevil rozhlasová redakce Proglas, redakce Naší rodiny a další.

O co se vlastně jedná? Jde o soutěžní vyhledávání drobných sakrálních objektů, jako jsou kapličky, boží muka, křížky, obrazy atp., rozestých a mnohdy ukrytých v lesích, hájích, polích a lukách po celých Čechách. Vyhledávání může být doplňkem individuálních, rodinných či skupinových výletů, procházek, cestování, sportu atd.

Vyhledaný objekt, bez ohledu na to, v jak dobrém či žalostném stavu se nachází, se nějakým vhodným, dostupným způsobem zadokumentuje – na příklad vyfotografuje, zakreslí, popíše, zaznamená do mapky atd. V ideálním případě se také zjistí, komu patří, případně pod kterou obec spadá. Ohodnotí se stav, v jakém se objekt nachází. Samozřejmě čím více informací, detailů a podrobností – tím lépe. A pak se vše odešle či odevzdá na adresu naší farnosti s označením „Soutěž – Kapličky“. Počet popsaných „nálezu“ na osobu je neomezený.

Uzávěrka letošní, zahajovací soutěže je konec prosince 2005. V lednu proběhne hodnocení panelem odborníků – „půjčených“ zatím z Moravy – a vyhlášení výsledků.

Soutěží se o knižní ceny z Karmelitánského nakladatelství.

V lednu 2006 bude vyhlášena soutěž pro příští rok.

Smyslem těchto soutěží je zdokumentovat stav drobných sakrálních objektů, upozornit na problémy s nimi spjaté a pomoci je řešit. Jistě to často povede k jejich opravě, údržbě, zkrášle-

ní, ale i k jejich případné záchraně. Výhledově se připravuje i souhrnné knižní vydání výsledků této akce.

U východu z našeho kostela je umístěna nástěnka věnovaná akci Kapličky. Vysvětluje, jak akce vznikla, kdo byl otec Čížkovský, vysvětluje podrobně historii, smysl, účel a způsob provedení této akce a nabízí k odebrání s sebou informační letáček se všemi podrobnostmi.

Jedním z nejdůležitějších organizačních úkolů Kapliček v této počáteční fázi je však jejich rozšíření na co největší počet farností po Praze a celých Čechách. Má-li někdo možnost a zájem pomoci při organizování nebo rozšiřování akce Kapličky pro otce Čížkovského i mimo naši farnost, bude vřele vítán, ozve-li se na číslo mobilního telefonu 603 832 056. Anebo napíše či pošle e-mail na adresu naší farnosti a označí svou zprávu heslem „Kapličky“.

Adresa naší farnosti doplněná heslem „Kapličky“ je také k dispozici těm, kdo se budou k účasti v soutěži hlásit.

Petr ŠTASTNÝ

POVINNOSTÍ SILNĚJŠÍCH JE POSTARAT SE O SLABŠÍ

Kostel s mumiiemi a k tomu velká barokní fara s rozlehlou zahradou a přívětiví a příčinliví duchovní správci. To jsou hlavní dojmy, které nabyla malá delegace naší pastorační rady (P. Bedřich, Maruška Šárková a Petr Křížek) z „průzkumné“ cesty do kralovické farnosti sv. Petra a Pavla v sobotu 6. srpna.

Na počátku cesty stála květnová diskuze a rozhodnutí pastorační rady ze 13. června o tom, že se naše farnost bude snažit navázat partnerský a solidární vztah s některou farností v nábožensky vlašném kraji s cílem podporovat tuto farnost duchovně i materiálně. Neboť dává-li nám Bůh milost v podobě živé a relativně bohaté lhotecké farnosti, vkládá nám do rukou i velkou odpovědnost za to, jak s tímto darem naložíme.

ČEŠI ZDRAVÍ PAPEŽE

(pokračování ze str. 1)

odkud pocházel, ať byl z Čech nebo třeba z Kanady.

Svatý otec Benedikt XVI. přicestoval na Světový den mládeže ve čtvrtek 18. srpna. Celý Kolín byl na nohou, ale spatřit papeže zblízka měli možnost jen vyvolení, kteří se dostali na loď, jež se plavila po Rýnu.

V sobotu brzo ráno jsme vyrazili na Mariánské pole. Nejdřív se jelo vlakem a pak se šlo pěšky na obrovské prostranství s pódiem. Tam byl už od odpoledne přichystaný program složený z různých koncertů. Byla tam i skupina Kelly Family, kterou určitě všichni znají.

Večer byla vigílie s papežem. Všichni Češi ho zdravili nejen voláním „Češi zdraví papeže na setkání mládeže“, ale i sportovním pokřikem „Kdo neskáče není Čech – hop, hop, hop“.

Noc před nedělní mší jsme strávili na pláni pod širákem.

Přes drobné útrapy, které provázejí každou pouť, jsme si domů odvezli krásné a nezapomenutelné zážitky. A už se těšíme do Austrálie!

Anička BURIANOVÁ

Kostel sv. Petra a Pavla v Kralovicích

A připravované partnerství s farností žijící ve skromnějších podmínkách je výrazem toho, že si tuto odpovědnost uvědomujeme. A krom toho: proč by měla být solidarita v církvi praktikována jen napříč hranicemi či kontinenty? I v naší zemi jsou různé bohaté farnosti i diecéze a povinností silnějších je postarat se o slabší. Dojde-li jednou k odluce státu a církve, budeme se jako církve tak jako tak muset postarat i sami o sebe.

V Kralovicích ležících v bývalém okrese Plzeň-sever byla lhotecká delegace přijata P. Markem Winiarským a P. Pavlem Vrbenským, duchovními správci farnosti, která po reformě duchovní správy zahrnuje asi 20 obcí se 17 kostely. Oba kněží měli z návštěvy radost, stejně jako ze záměru, se kterým je skupinka navštívila, a v rozhovoru navrhli termín prvního setkání lhotecké a kralovické farnosti.

Toto setkání bude mít formu Růžencové pouti a uskuteční se v neděli 9. října. Z naší farnosti vypravíme podle potřeby jeden či více autobusů. Počítáme s tím, že mnozí farníci pojedou i svými osobními auty. Poutní mše svatá začne v 10 hodin. Po ní bude následovat společný oběd buď na faře nebo v rodinách kralovických farníků. Na něj naváže sportovní program (volejbalový zápas mezi Lhotkou a Kralovicemi), program pro rodiny s dětmi (hry a soutěže) a zvláštní program pro ostatní, kteří nebudou chtít ani spor-

tovat, ani soutěžit. Poutí bude zakončena společnou modlitbou růžence s hudebním doprovodem a požehnáním na cestu od 15.30 hod.

Společnou poutí by se však partnerství mezi oběma farnostmi nemělo vyčerpat. Počítáme s tím, že kromě pravidelné finanční sbírky pro kralovickou farnost o některé neděle budeme na Kralovické myslet i v nedělních přímluvách. Rádi přivítáme kralovické farníky u nás na Lhotce. Možné jsou samozřejmě i společné prázdninové chaloupky a další akce.

Jako každé lidské snažení však ani toto partnerství mezi našimi farnostmi nebude mít šanci na úspěch, nebude-li nesen a doprovázeno přímluvnou modlitbou. Mysleme na něj tedy při naší soukromé modlitbě, při modlitbě v našich rodinách a v různých farních společenstvích. Odpovídá-li naše snaha Boží vůli, Bůh dílu požehná a partnerství přinese plody.

Petr KRÍŽEK

Co se lze dočíst v průvodci

KRALOVICE, město 27 km na severovýchod od Plzně, v Kralovické pahorkatině.

Původně ves s tvrzí darovaná v roce 1183 plaskému klášteři. Od r. 1547 město, které v letech 1540–1622 patřilo Gryspékům z Gryspachu. Farní kostel, původně gotický, přestavěný renesančně 1575–81, s renesanční pohřební kaplí a epitafem stavebníka zámku Kaceřova Floriána Gryspeka z Gryspachu (1593). Tzv. starý zámek (čp. 74) na náměstí v jádře z konce 16. stol., upravený po požáru v 19. stol.; několik pozdně barokních a empírových domů.

Okolí: poutní místo Mariánský Týnec (2 km), rodiště prezidenta E. Beneše Kožlany 4 km, údolí Kralovického potoka s Čertovou hrází 8 km, přírodní rezervace největšího Tisového porostu u nás Dubensko 14 km.

(red)

ZPRÁVY Z LETNÍHO PUTOVÁNÍ

LETNÍ MĚSÍCE okolo nás přeběhly naplněné vším krásným, co toto období přináší, a přesto se nám může zdát něco o rychle jedoucím vlaku a mnozí z nás si s přicházejícím podzimem povzdechnou: „Kam ty, léto, tak rychle utíkáš?“ Ještě jsme nestihli projít se po rozkvetlých loukách a krásně zarostlých lesních cestách, ještě jsme nezacítili plnou vůni obilí, ještě jsme nespočítali všechny padající hvězdy – létavice. Chtěli jsme si zapsat všechny zážitky z letních výletů do svých deníčků, ale nějak na zachycení atmosféry toho všeho krásného okolo nás nezbyvá čas. V této chvíli přicházím alespoň s malým zavzpomínáním na naše letní putování s farností. Pokusíme se vrátit uplynulé chvílky a ještě jednou se ocitnout na místech, která jsme navštívili, objevovali, kde jsme se poklonili v jeho chrámech našemu Pánu.

V ČERVENCI nás naplánovaná pouť vedla do benediktinského kláštera Rajhrad u Brna. Chrám, klášter, klášterní zahrada, tichá místa s bolestnou pečeti minulosti ještě ne tak dávné. Vždy, když navštívíme zdevastovaná místa naší církevní a kulturní historie, silněji vnímáme, jak rána ještě není zacelena a čeká na nové generace, jež mají šanci uchopit prostor po svém a proměnit tak, aby přinášel duchovní radost a užitek. Dnes sice lze snahu několika bratří benediktinů přirovnat k úsilí několika mravenečků před vysokou horou, ale vytrvalost je vlastnost benediktiny staletími prověřená a vyzkoušená.

Znojmo, kde historie bydlí do slova na každém rohu, nás přivítalo drobným deštěm. Ti nejvytrvalejší prošli nejstarší část města, zhlédli rotundu sv. Kateřiny, Znojemský hrad, navštívili pravoslavný chrám sv. Václava, nahlédli do právě restaurovaného překrásného chrámu sv. Michala, kde je umístěna Madona chleba, z vyhlídky zahlédli Loucký klášter a úchvatné panorama s řekou Dyjí. Ten, kdo byl unaven, či potřeboval chvíli oddechu, využil k malému občerstvení některou z místních restaurací, neboť nás ještě čekalo velké překvapení – návštěva slavného poutního místa Moravy Hluboké Mašůvky. Rozsáhlý poutní areál, citlivě zasazený do přírody, ochota místního duchovního

správce, to vše způsobilo, že vzpomínky zůstanou dlouho živé a potěší i v pomalu odplývajícím čase.

MĚSÍC SRPEN byl pro nás, putující lid, ve znamení cesty do Německa. Starobylé poutní místo Altötting nás přivítalo již dýchající předzvěstí návštěvy Svatého otce v Kolíně nad Rýnem. Altötting byl téměř zaplněn mladými lidmi ze všech koutů Evropy, prožívali zde svá malá setkání a chystali program na Světový den mládeže. Množství chrámů, milostná soška Panny Marie, umístěná v děkovné kapli, a celková atmosféra místa, to nás nenechalo chladnými a opět vrostlo do našich duší a srdcí.

Rádi budeme vzpomínat nejen na toto posvátné místo, ale i na po-

slední místo naší letní pouti, a tím byl Marktl, rodiště Benedikta XVI. V místním chrámu jsme vykonali pobožnost a zazpívali mariánské písně. A komu zbyly nějaké drobné mince, mohl si koupit pohlednici s razítkem městečka.

VĚŘÍM, že si zavzpomínali ti, kdo na poutních zájezdech byli, a ti, kdo tentokrát nejeli, se začali těšit na některý z příštích. Jak už bylo oznámeno, na 17. září máme naplánovanou pouť na Svatý Kopeček u Olomouce.

Přeji podzim plný barev a klidného vnímání přírodních, historických i kulturních krás a těším se na některém z našich zájezdů na shledanou.

Hana STEHLÍKOVÁ

Svět dětských představ

Kdykoliv projíždíme Zeleným údolím, oči našich dětí zabloudí na stráž, kde se za příznivého počasí pasou mufloni. Nedávno dcerka s pohledem upřeným na svah prohlásila: „Škoda, dnes tu nejsou, i když je pěkně.“ Její pětiletý bratr na to zcela vážně: „Nemohou tu být. Je přece neděle, tak jsou ve svém mufloním kostele.“ Propukla jsem v hlasitý smích. „Proč se směješ, mami? Mufloní kostel je přece úplně normální, vážná věc,“ vysvětlují mi děti, ale já se směji čím dál více: „Víte, já si představuji náš kostel plný muflonů, jak sedí zbožně v lavicích, nebo klečí na zadních a přední kopytka mají sepjatá k modlitbě, před sebou otevřené kancionály...“ Nemohu pokračovat, protože slzím smíchy. „Ale tak si to nepředstavuj! Tak to přece není. Mufloní kostel vypadá úplně jinak než náš,“ poučí mne chlapec. „A jak tedy vypadá?“ prahnu zvědavostí, co mi odpoví. „To je moje tajemství,“ pokouší se z toho vyvléknout, a tak mi nezbyvá, než se stáhnout a nevstupovat do

světa dětské fantazie, kam mi byl vstup právě odepřen.

Pokouším se to alespoň analyzovat. Když si my dospělí potřebujeme něco představit, promítáme si to do toho, co už známe. Neznámé tedy projektujeme do známého, s kterým jsme již udělali nějakou zkušenost. Tím je naše obrazotvornost určitým způsobem omezena. Dětská představitelství pracuje možná trochu jinak. Malé děti ještě nejsou zkušenostmi tolik spoutány, a proto projevují fantazii téměř bezbřehou. Na základě toho je i jejich víra a náboženské prožívání světa jiné. Navíc vnímají i to, co nám dospělým občas uniká. Například, že nejen my, ale celá příroda žije k chvále Boží. Vše, co bylo stvořeno k Božímu obrazu, jej odráží. Každý tak, jak mu to bylo dáno od našeho Tvůrce. I děti mají svoji víru a způsob, jakým ji projevují. Přestaneme-li je v tomto směru podceňovat, mohou náš náboženský život obohatit o pohled z trochu jiného úhlu.

(jb)

Sedm rad Mevlanových

Ve štědrosti a pomáhání buď jako řeka. ■ V soucitu a milosti buď jako slunce. ■ V zakrývání chyb druhých buď jako noc. ■ V mírnosti a pokoře buď jako země. ■ Ve zlosti a hněvu buď jako mrtvý. ■ Ve snášenlivosti buď jako moře. ■ Buď žij, jaký jsi, nebo buď, jak vypadáš.

Súfi Mawlání Džáláludín Rúmí pocházel z Chorásanu, † 1273 v Konyi v Anadolii (= Turecko), jeho hrob je uctíván věřícími.

MILÉ DĚTI A MILÍ RODIČE!

Přišel nový školní rok a postupně si opět přivykáme na pravidelný školní rozvrh i mimořádné aktivity. Chceme pro děti jistě to nejlepší, a tak bychom neměli zapomínat na výuku náboženství. Tato setkávání jsou pro děti velmi důležitá.

Za prvé se snaží více poznávat Boha a hledat k němu vztah.

A za druhé – setkávají se tady při výuce náboženství se svými vrstevníky ve víře. A to pro ně moc znamená. Vždyť často jsou ve školní třídě jediní věřící a spolužáci je nechápou.

I v letošním školním roce se budeme scházet pravidelně ve středu. První společné setkání s dětmi a rodiči bude 21. září v 16 hodin v kostele.

Na setkání s vámi se těší

KATECHETÉ

ZPRÁVA O HOSPODAŘENÍ

Předkládáme přehled o hospodaření farnosti v letošním roce – od 1. ledna do 1. srpna.

Příjmy: Na sbírkách se vybralo 257 216 Kč, dary činily 149 330 Kč. úroky z účtu 327 Kč. Příjmy **celkem** tedy činí **406 873 Kč.**

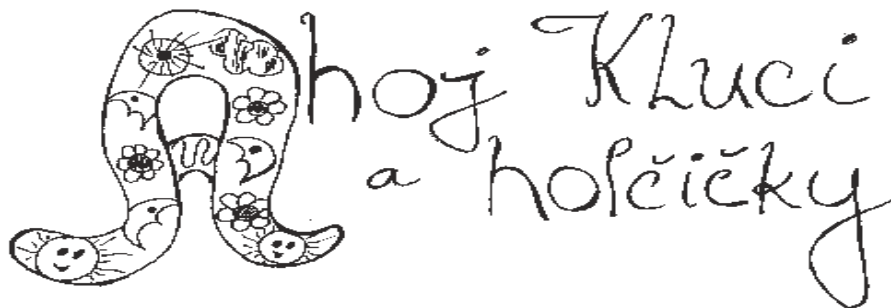
Výdaje: Bohoslužebné potřeby 3675 Kč. Odeslané sbírky (Nemocnice Milosrdných sester, Halěř sv. Petra, Arcidiecézní charita, křesťané ve Svaté zemi, Bohoslovecký seminář, Arcibiskupství pražské) 84 538 Kč. Režijní výdaje (plynové topení v kostele 21 182 Kč, elektřina Královec 53 820 Kč, elektřina kostel 18 448 Kč, pojištění kostela 10 000 Kč, vodné-stočné, telefon 120 790 Kč. Ostatní výdaje (kopírovací stroj, lavice a stoly pro farní posezení, květinová výzdoba, halogeny a žárovky, hygiena) 53 929 Kč. Výdaje **celkem** tedy činí **262 933 Kč.**

Rozdíl příjmů a výdajů od 1. ledna do 1. srpna 2005 je 143 939 Kč. Zůstatek na účtu na konci loňského roku byl 134 868 Kč.

Stav našeho farního účtu k 1. srpnu 2005 tedy činí 278 807 Kč.

(v)

* VĚNOVÁNO DĚTEM * VĚNOVÁNO DĚTEM * VĚNOVÁNO DĚTEM *

Tak vás vítá váš Kristián, úplně zmoklá svíce, neboť to letošní léto připomínalo bydlení ve sprše nebo ve vodopádu. To jsem se rovnou mohl nastěhovat do potoka a bylo by mi stejně mokro. No neva, vždyť nejsem nějaké párátko, a mokrý kabátek mi uschne třeba v lese, protože, děti, já miluju sbírání hub a nenechám veverkám ani jeden hříbek, mají dost muchomůrek, potvory jedny chlupaté. Tak se poctivě rozdělíme a všichni máme radost, že v košíčku jsou houby, které máme rádi. Určitě jste si léto a prázdniny užily u babiček, dědečků nebo s rodiči na výletech. Co takhle potěšit vašeho mokrého Kristiána a nakreslit mu obrázky o tom, co bylo na létě to nejhezčí. Už se na ně těším. Každý, kdo namaluje obrázek, tentokrát dostane sladkou odměnu na dětské mši svaté.

Nezapomeňte také na malé kamínky z míst, kde jste byly o prázdninách. Kdo jich bude mít nejvíc, získá dva lístky do zoologické zahrady. Malá gorilka už se těší, a kdo neměl letos v létě té vody dost, může se jít podívat na vydry, ty ve vodě vydrží celý den a ještě si tam hrají na schovávanou.

Obrázky a kamínky noste do konce měsíce září do sakristie k otci Bedřichovi, on mi je předá, a sladká odměna vás nemine.

A protože jsem Kristián, malý lumpík, přichystal jsem vám soutěž, která má samé otázky na vodu. Tak zapojte své síly a rychle pište odpovědi. Opět mi je noste do konce měsíce září do sakristie. Tentokrát hrajete o barevnou pohádkovou knihu o vodnicích.

Jak se tak na to dívám, máte najednou soutěže tři, ale mně se po vás stýskalo, tak se těším, že si zase budeme spolu hrát, soutěžit a kreslit obrázky.

Podzim plný kaštanů a barevného listí, co krásně chrupe a klouže pod botičkami, vám přeje váš

KRISTIÁN

SOUTĚŽ * SOUTĚŽ * SOUTĚŽ * SOUTĚŽ

- Pán Ježíš byl pokřtěn vodou:
A) z Vltavy
B) z Černého moře
C) z Jordánu
- Pán Ježíš po vodě:
A) nikdy nešel
B) šel, ale museli ho podpírat
C) šel sám
- Pán Ježíš proměnil vodu:
A) na kvalitní víno
B) na coca-colu
C) na pivo
- Při potopě si lidé postavili:
A) jachtu
B) archu Noemovu
C) letadlovou loď

* VĚNOVÁNO DĚTEM * VĚNOVÁNO DĚTEM * VĚNOVÁNO DĚTEM *

PRÁVNÍ OKÉNKO

PŘEDMANŽELSKÁ SMLOUVA

Změnou ekonomického prostředí dochází i ke změně Občanského zákoníku. Práva, která zákon přiznává vlastníku věci, může mít k téže věci i více fyzických a právnických osob; tento stav je důsledkem uznávané plurality subjektů vlastnického práva. Změna zastihla dosavadní institut bezpodílového vlastnictví manželů (BSM) a věci, které tvořily tento BSM, se stávají součástí společného jmění manželů (SMJ). Tento institut společného jmění v zásadě vyjadřuje nové postavení manželů. Mohou tedy jimi být pouze manželé po dobu trvání manželství, a to bez ohledu na to, jestli spolu fakticky žijí, nebo nežijí. Zákon tu vysloveně pomýšlí na smlouvy o rozšíření nebo zúžení společného jmění a vyhradit dobu vzniku tohoto jmění.

Muž i žena, kteří teprve chtějí uzavřít manželství, mohou si smlouvou upravit své budoucí majetkové vztahy v manželství obdobně, tedy jak to předpokládá zákon o rozšíření nebo zúžení společného jmění. Všechny tyto smlouvy mají Občanským zákoníkem předepsanou formu. Nejde tu jen o písemnou formu právního úkonu, ale je tu stanovena forma notářského zápisu. Je tu významné zákonné ustanovení, podle něhož se manželé mohou vůči jiné osobě odvolávat na tuto smlouvu, kterou si upravili majetkové vztahy. Je to jasné vymezení rozsahu majetku a závazků nabytých či vzniklých v budoucnosti.

Třikrát o lásce

I TEN, KDO HODNĚ MILUJE potřebuje aspoň někdy pocítit, že jeho láska je přijímána, že se mu alespoň vzdáleným odrazem vrací.

František KOŽÍK

LÁSKA MŮŽE ZAPUSTIT v lidském srdci tak hluboko kořeny, že se ti již nikdy nepodaří je vyrvat.

Fred GERMONPREZ

ZA OPĚTOVANOU LÁSKU nelze nikdy dost dobře zaplatit.

Henryk SIENKIEWICZ

Je potřebné přisvědčit výkladu praxe, která dlouho narážela na nedostatky do r. 1998 účinného institutu bezpodílového spoluvlastnictví manželů, že by předmětem společného jmění manželů měly být napříště nejen věci a práva, ale i závazky (např. všechny příjmy obou partnerů, ať je jejich původ jakýkoliv, příjmy z výnosů odděleného majetku manželů, pokud jejich osud nebyl dotčen platnými dohodami apod.). Naproti tomu předmět společného jmění manželů netvoří majetek získaný dědictvím nebo darem, ani majetek, který jeden z manželů nabyt transformací za majetek náležející do jeho výlučného vlastnictví; v tomto směru novela pouze dává za pravdu soudní praxi. Nepatří sem ani věci, které byly nabyty proto, aby sloužily osobní potřebě jednoho z manželů.

Pokud se snoubenci rozhodnou tento druh smlouvy uzavřít, doporučuji, aby vyhledali odbornou právní pomoc.

PODMÍNKY PRO UZAVŘENÍ MANŽELSTVÍ stanovené zákonem o rodině platí i pro církevní sňatek, avšak církevní sňatek může být uzavřen po předložení osvědčení vydaného příslušným matričním úřadem. Z toho vyplývá, že platnost tohoto druhu smluv je zachována i po uzavření církevního sňatku. Mám však za to, že ti snoubenci, kteří uzavírají i církevní sňatek, by měli hledět na manželství jako na manželství trvale postavené na skále Boží věrnosti a lásky. Manželským slibem, přijetím této svátosti učinili ji základním a pevným kamenem svého společného života. Ponořují se do svátosti, kterou si udělují ve všech dimenzích manželství, své duchovní, duševní i tělesné blízkosti. Je to poslání celoživotně srústat v jednu bytost. Svou vzájemností se dotýkají Boží lásky, která se zasnoubila s láskou jejich. Tato láska tedy sňatkem před Bohem dostala nový rozměr a význam. V ní se nemůže výše uvedená „praktická právní norma“ promítnout.

JUDr. Dalibor ČERTOK

Kostel Panny Marie Královny míru

ADRESA

Římskokatolická farnost
u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36
142 00 Praha 4-Lhotka
Telefon: 241 490 910
Internet: www.lhotecka.farnost.cz
e-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

Ne	– 8.00, 10.00, 18.30
Po	– 8.00
Út	– 18.30
St	– 8.00
Čt	– 8.00
Pá	– 15.00, 18.30
So	– 16.00

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svátost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv den. Je třeba se včas ohlásit na farním úřadě.

Svátost oltářní je možno přijímat dvakrát denně při mši svaté, na požádání i jindy.

Svátost smíření – sv. zpověď – lze přijmout před každou mší svatou, na požádání kdykoliv.

Svátost pomazání nemocných, spolu s pokáním a přijetím Těla Páně, je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o ústavu Domov důchodců i o Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči.

Svátost manželství je třeba ohlásit duchovnímu správci alespoň tři měsíce předem.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Každé úterý od 17.00 do 17.30 s výjimkou července a srpna.

DĚTSKÁ MŠE SVATÁ

První neděli v měsíci v 10.00 hodin.

POZVÁNÍ NA ČAJ

Každé druhé úterý v měsíci od 15.00 hodin v kapli sv. Václava pro dříve narozené a všechny, kteří nechtějí být sami.

POMOC POTŘEBNÝM

Možnost setkání se skupinou pro pomoc potřebným vždy 1. pátek v měsíci v 15.45 v kapli sv. Václava. Tel. 241 494 435.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

V kapli sv. Václava mše sv. se střídá s bohoslužbou slova vždy ve středu v 16.00 hodin.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek v sudém kalendářním týdnu v 15.00 hodin mše svatá.

FARNÍ KNIHOVNA

Každé úterý od 17.00 do 18.30 s výjimkou července a srpna.

V neděli 18. září v 16 hod farní shromáždění nad pastoračním plánem 2005–2006

VĚSTNÍK, křesťanský občasník. Vydává Římskokatolická farnost při kostele Panny Marie Královny míru v Praze 4. **Náklady na jeden výtisk činily 12 Kč. Toto číslo vyšlo 18. září 2005.**

Redakční uzávěrka příštího čísla Věstníku bude v sobotu 15. října. Příspěvky lze odevzdat napsané nebo na disketě – také v tomto případě pokud možno rovněž vtištěné – v sakristii nebo poslat na e-mailovou adresu jiri.suva@quick.cz s uvedením kontaktu (jméno, telefon nebo adresa).